

bil Slovenec-domačin gospodar na svojih tleh, mora gledati, kako ga nemška kultura prezira kot manj vrednega, potiskaje ga v — kot. Slovanov denar je jednakopraven, dà, a on sam se prezira in je brez pravic in brez zaščitja!

Laž.

L astni duši lažem često,	In po dolgi vasi begam
Da pred taboj jaz bežim,	Vsa nemirna sem in tja —
Da v oči ti zopet zreti	A ne strah — drvi me dalje,
Noč in dan se jaz bojim.	Vleče sila me srca. —

Dalje, dalje, kjer zasije
 Spet pogled mi tvoj krasan,
 Ah, za njim, moj ljubec, begam,
 Spejem ves ta božji dan.

Kristina.

Hudi grad.

Piše Milan Sanjár.

(Dalje).

VII.

Cema je krila Golino. Z mrakom se je tudi privalil vihar s temnimi oblaki, da se ni videlo nikamor. Zdaj in zdaj je naporno vzdihnil veter preko gozdovja, da je zašumelo in zavrelo po gosto zapletenem vejevji, kakor v nemirnem morskem vodovji, kadar prihaja vihar. Zazibali so se tedaj gozdni velikani in otresli nabrano mokroto v debelo mahovje pod seboj. Ni ena zvezda ni sijala na samotno domovje.

V stranskem poslopji, kjer so imeli posli svoja ležišča, je že davno vse zaspalo. Iz gospodarjeve sobe pa je sijala skozi temnozeleno zagrinjala motna svitloba v deževje, podobna iz primerne daljave mirno stoječi vèšči.